

GUDS ORD KREVER EN TOTAL

ATSKILLELSE FRA VANTRO

 La oss bli stående, bare et øyeblikk, nå, i bønn. La oss bøye våre hoder. Jeg lurer på, om det er noen i forsamlingen i kveld, som ønsker å bli husket i bønn? La deres bønnebegjær bli kjent idet vi løfter våre hender til Gud. Ja vel. Hmh—hm.

Vår Himmelske Far, vi nærmer oss Din mektige Hellighet, i kveld, i Herren Jesu Kristi Navn, med dette løftet, at, “Hvis dere ber Faderen om noe i Mitt Navn”, vil det bli gitt. Vi vet at Det er sant fordi Det er Ditt Ord. Vi ber her for Dine syke barn, og prøver å se hva vi kan gjøre for å oppmuntre troen. Jeg ber, Far, om at Du må oppmuntre oss storlig, i kveld. Innfri et hvert bønnebegjær som ble gitt til kjenne ved hendene. Og kanskje noen hadde bønnebegjær som ikke løftet sine hender, Far, jeg ber om at de vil bli innfridd, også. Må Du få ære ut av vår samling i kveld, i Ditt Navn, ber vi. Amen.

Vær så god og sitt.

Jeg tror det er jeg som er skyldig i å ha flyttet om på disse. Men jeg er alltid så redd for, min heshet, at jeg ikke snakker høyt nok til at dere. . . Kan dere høre meg greit helt bakerst, nå? Langt bak, kan dere høre meg greit? Ja, det er bra, ikke sant? Det er fint.

Nå, vi er veldig glade for å være her igjen i kveld, rett før dette kommende stevnet til Full Gospel Businessmen. Vi ser frem til store velsignelser i den tiden. Jeg ber om at den Hellige Ånd må gjøre noe iblant oss, i kveld, som vil få oss alle opp i skyene, så og si, når stevnet starter. Og vi er. . . Stevnet er ikke så mye for å komme sammen og bare møte hverandre, men vi—vi, kommer sammen i den Hellige Ånds kraft. Det er det som skaper stevnet. Vi kommer for å møte Ham. Det er vår—vår hovedhensikt for å samles, er å møte Ham.

Så glad i kveld, for å se mange av mine venner som har begynt å samle seg på plattformen: Broder Row, og jeg møtte en broder King, og broder Brown, her, broder Clayton, åh, er, alle; de er alle mine venner. Og disse fine forkynnerne i byen, her, som, jeg har hatt fellesskap med i mange år og vi er sannelig takknemlig for hver enkelt av dem.

Og nå, vet jeg ikke akkurat hva programmet er, men jeg har. . . for møtene. Med menn, her, som broder Brown og disse mennene til å tale, er jeg sikker på at dere kommer til å bli velsignet med forkynnelse under stevnet. Jeg har på en måte gitt et lite løfte om å istedenfor å holde på folket så

sent, kan jeg gi mer tid til å be for de syke. Alle, kanskje, som har vært i møtene, de kjenner møtenes karakter, de vet hva som skjer. Derfor, føler jeg ikke at jeg er iblant fremmede eller noen som ikke kjenner den—den lille slags tjenesten som Herren har gitt meg i dag. Så, jeg kommer bare til å gjøre budskapet mitt veldig enkelt hver kveld, og prøver å gjøre det på tretti minutter, når vi har pleid å ha det på to timer. Så, det er litt av en, litt av en—en forskjell. Det er liksom litt vanskelig når du kommer i gang med en tanke, og så må du bare legge den bort. Men, prøver å gi et lite vitnesbyrd om ting som har skjedd.

Og i morgen kveld avsluttes før-møtene våre før stevnet, bønn for de syke. I går kveld måtte jeg forlate ganske mange som jeg ikke fikk bedt for. Vi hadde bønnekø i går kveld, og Herren ga oss en mektig respons på den. En til. Jeg tror at mange, mange mennesker ble helbredet, men jeg måtte forlate mange av dem som holdt på kortene sine, fortsatt. Så, jeg lovet at jeg ville be for dem i kveld og det er det jeg tar sikte på å gjøre. Og så i morgen kveld, ja, vil vi be for resten, om Herren vil. Ser dere.

Nå, vi skal slå opp i Skriften, til noen få Skriftsteder som jeg har skrevet ned her, til det jeg (hvis jeg kan kalle det en tekst, jeg vet ikke om de kaller det en tekst, eller ikke, men bare for en tekst), jeg vil ta denne tanken: *Guds Ord krever en total atskillelse fra vantro.*

² Og nå ønsker jeg å lese fra Bibelen, fra 1. Mosebok, det 13. kapitlet av 1. Mosebok, og vi ønsker å begynne med å lese det 5. verset. Jeg virkelig elsker å lese Ordet. Fordi, det jeg sier kan slå feil, som et menneske. Men, hvis jeg bare leser dette Ordet, det Han sier kan ikke feile. Så da vet jeg det vil komme noe godt ut av det, om ikke annet enn å bare lese Ordet. Det 5. vers, begynner vi med, i det 13. kapitlet.

Også Lot, som var med Abram, hadde småfe, og storfe, og telt.

Og landet kunne ikke livnære dem begge, så de kunne bo sammen: for de hadde så store eiendommer, at de ikke kunne bo sammen.

Og det ble...strid mellom gjeterne for Abrams budskap og gjeterne for Lots budskap:...og kanaaneerne og perisittene bodde...i landet.

Og Abram sa til Lot, Jeg ber deg, la det ikke være strid, mellom deg og meg, og mellom dine gjeter og mine gjeter; for vi er brødre.

Ligger ikke hele landet foran deg? Jeg ber deg, skill deg, fra meg: og hvis du går til venstre, så går jeg til høyre; eller om du går til høyre, så går jeg til venstre.

Og Lot løftet blikket, og så...Jordan-sletten, og så at det var godt med vann der, dette var før HERREN ødela Sodoma og Gomorra, da var det som HERRENS hage, som landet Egypt, helt bort til Soar.

Så valgte Lot hele Jordan-sletten for seg selv; og Lot dro østover: så skiltes de...fra hverandre.

Og Abram bodde i Kanaans land, og Lot bodde i byen i slettelandet, og flyttet teltet sitt helt mot Sodoma.

Men mennene i Sodoma var onde og syndet grovt mot HERREN.

Og HERREN sa til Abraham, etter at Lot hadde skilt lag med ham, Løft nå blikket, og se fra det stedet du...nordover,...sørover,...østover,...vestover:

For hele det landet du ser, gir jeg deg, og din ætt for evig.

³ Nå, tanken, at Guds Ord krever en total atskillelse! Vi forstår dette bare ved at vi leser Ordet og ser Ordet manifestere Seg Selv.

⁴ Nå, i begynnelsen, 1. Mosebok 1:3, finner vi det. "Det var mørke over jorden. Og Guds Ånd svedde over vannene. Og sa, 'Det bli lys,' og det ble lys. Og Gud så lyset at det var godt; og Gud skilte lyset fra mørket." Så Guds Ord begynte å skille lyset fra mørket, fra begynnelsen, og slik er det fortsatt den dag i dag.

⁵ Som jeg sa i går kveld, om Jesus, da Han bare var tolv år gammel. Og det var et feiltrinn av Hans mor, som folk hevder å være Guds mor, og hvordan den kvinnen sa, "Men, Din far og jeg har lett med tårer etter Deg."

⁶ Og straks sa Han, som var Ordet, "Visste dere ikke at Jeg må være opptatt av det som hører Min Far til?"

⁷ Ser dere, hun erklærte Ham for å være Josefs sønn, men Han var ikke Josefs sønn. Hvis Han hadde vært Josefs sønn, ville Han ha vært sammen med ham; men Han var sammen med Faderen, i Hans tjeneste. Så Ordet er alltid korrigerende og alltid rett, og Ordet vil korrigere enhver feil, alltid.

⁸ Nå da jorden som...Gud skulle bruke jorden, og den var i totalt mørke. Guds Ånd talte ut, og sa, "Det bli lys," og Han skilte lyset fra mørket. Og det har Det gjort hele tiden siden, skilte Lys fra mørke. Guds Ord skilte også vannet fra land, i begynnelsen. Gud talte, og vannet ble skilt fra land. Så, det, Han hadde en—en grunn for det.

⁹ Gud sier aldri et Ord uten at Han har en grunn for å si det ordet. Han er ikke som deg og meg, at vi bare...eller spesielt meg selv, som sier så mange tåpelige ting. Gud sier hvert ord med en mening, og noe som Han prøver å oppnå, og vil oppnå ved Sitt Ord. Og Det vil utføre nøyaktig det Han sa Det ville gjøre.

10 Nå, hvis Gud sa, “Det bli lys,” og det ikke ble noe lys, så er det—det ikke, var det ikke Gud som sa det. Skjønner?

11 Når Gud sier noe, må Han underbygge det Han sier. Og når Guds Ord har blitt stadfestet, Ordet har blitt stadfestet, er det Lys. Nå, Ordet Selv er ikke Lys før Det er et stadfestet Lys.

12 Hvis Gud sa, “Det bli lys,” og det ikke ble noe lys, så var det ikke Guds Ord. Men da lyset brøt frem over jorden, viste det at Ordet var stadfestet, og det ble lys.

13 Nå, i dag, hvis Gud har gitt et løfte, og når det løftet er stadfestet, så er det Lys. Det er Lyset for tiden, når Ordet er stadfestet, Ordet for tiden er stadfestet.

14 Så, skulle Gud ha en—en jord der Han skulle la plantelivet vokse, og Han skulle ha mennesker på jorden, og da talte Han og atskilte vannene fra havet.

Så, atskilte Han, også, i 1. Mosebok, livet fra døden.

15 Nå, hvis vi tror Guds Ord, er Det Livets Ord for oss; men hvis vi betviler Guds Ord, er Det død for oss. For, Gud har talt, hvem kan fornekte Det? Skjønner? Og hvis vi betviler Guds Ord, så blir Det død.

16 Som Eva, nå, Eva betvilte ett lite avsnitt av Guds Ord, og hva førte det til? Forårsaket alle disse problemene som vi har. Hvis hun hadde holdt seg bak Ordet, befestet bak Ordet, Guds fulle rustning, og ikke tvilt på Det, så ville det aldri ha skjedd på den måten det har gjort, det ville aldri ha vært på denne måten. Men, ser dere, der kom døden.

17 Da, hadde Gud også en forsoning. Var så barmhjertig mot oss, at Han aksepterte en stedfortredende død istedenfor deres død, som begge . . .

18 Han atskilte livet fra døden, også, i Edens hage, og Han gjorde det ved Sitt Ord.

19 Og i dag gjør Han det samme. Når, vi er i stort mørke, som jeg talte om, søndag, mørke over jorden, over folket, og stort mørke. Midt i alt dette, taler Han fortsatt Sitt Livsord til de som ønsker å tro Det. Og nå finner vi at hvis . . .

20 Jesus har hele tiden fortalt oss at det er en atskillelse. Og vi finner at det siste som er forutsagt til menneskeslekten, før den store siste Dag når vi stiger opp til Guds Nærvær, så vil det bli en siste atskillelse. Han vil atskille sauene fra geitene.

21 Gud vil, har hele tiden atskilt, atskilt, og det er det Han gjør i kveld. Det er det Han alltid gjør. Du kan se det i ethvert møte. Han atskiller tro fra vantro. Han taler ut. Han gir Seg til kjenne for de som vil tro Ham og ha tiltro til Ham.

22 Nå finner vi ut, i 4. Mosebok, det 6. kapitlet, at et nasareerkall, et nasareerkall var å atskille seg fra alt i verden, til Guds Ord. Det er et nasareerkall, atskilt.

²³ Vi finner ut at Samson var en nasareer, for Herren, og han var atskilt fra . . . ved et tegn. Og dette tegnet var at han skulle ha langt hår, med syv hårløkker. Det var et—et tegn på atskillelse, at han var kalt for en hensikt.

²⁴ Og jeg vil ikke begynne på dette, fordi jeg sa at det . . . jeg bare skulle tale noen få minutter.

²⁵ Men jeg tror, i dag, når vi ser våre søstre har langt hår, som Bibelen sier de burde, tror jeg det er et nasareertegn på at de ønsker å følge Herren. Og jeg vet det høres bastant ut, og jeg—jeg—jeg ønsker at det skal treffe, ser dere, fordi det er det. Det ser ut som noen prøver å—å gjøre, få dem til noe som Gud sa de skulle gjøre. Uansett hva prisen er, og verden har å si om Det der ute, eller hvor mange som spotter, eller ler, eller kritiserer, det bryr ikke en person som er totalt atskilt fra verdens ting, til Guds ting. De vil adlyde Ordet, og atskille seg fra verdens ting, fordi Ordet atskiller dem.

²⁶ Jeg vet de møter kritikk. Men hvis vi ikke ble kritisert, så ville det vært noe galt. Verden kjenner alltid sitt eget. Men som jeg har sagt, at, husk, kritikk, på grunn av Guds Ord, er bare voksesmerter av Hans nåde. Det viser at du har atskilt deg for—for å være en kristen, å oppføre deg som en, å leve som en, å adlyde ethvert Guds Bud. Og det er et—det er et nasareerløfte, å atskille seg, et kall fra Gud som atskiller deg fra verdens ting.

²⁷ Jeg tror, i kveld, at enhver mann og kvinne, enhver gutt og jente, som er født av Guds Ånd, er en nasareer for Herren; fordi de har atskilt de tingene, seg selv, fra verdens bekymringer og hva enn verden har å si.

²⁸ Dere bor i denne byen her der det er flotte skoler. Og, og vi ser nasjonen vår krever høyere standard på utdanning; som er helt i orden, ikke noe å si på det, men utdannelsen kan ikke gi deg frelse. En vitenskapsmann kan dele et hvetekorn og fortelle deg hvor mange kjemikalier som er i det, men det kan ikke finne livet som er der inne. En utdanning kan lære deg, eller undervise deg matematikk, og—og den kan undervise deg historie og hva som helst, men den kan ikke bringe Lys til deg. Utdannelsen din vil ikke gjøre det.

²⁹ Gud har én måte å bringe Lys til deg på: det er når du er klar for å atskille deg fra alle verdens ting, og alle verdens bekymringer, og bare klynge deg til Guds lovede Ord.

³⁰ Paulus var en nasareer for Herren. Han var atskilt fra sin ortodokse kirke, til den levende Guds Ord.

³¹ Aron var en nasareer for Herren. Han var atskilt fra brødrene, for å bære fødselssteinene og for å være ypperstepresten.

³² Det er en total atskillelse. Vi må ikke gå tilbake til verden noe mer, eller ha noe med verden å gjøre, men bare holde oss

nær til Gud. Jesus kommer for en Brud, en Kvinne, en Menighet som er atskilt fra verdens ting, eller verdens bekymringer. Hun er atskilt fra skikkene i denne moderne tidsalderen som vi lever i. Hun er atskilt fra kirkenes bekymringer og tradisjoner. Hun er kun en del av Gud, og Gud er Ordet. Og som mann og kone er ett, slik blir Bruden og Ordet Ett, for Ordet lever gjennom Bruden. Det er slik det er. Det er hennes legitimasjonspapirer. Det er hennes identifikasjon.

³³ Hvis jeg kunne hente frem en—en Ph.D. eller LL.D., og vise dere legitimasjonspapirene mine fra en bestemt organisasjon eller fra en eller annen skole, så ville den skolen gjenkjenne det legitimasjonspapiret.

³⁴ Men det eneste legitimasjonspapiret som en troende har er Guds Ord som lever i ham, erklærer at Jesus Kristus lever i den personen. Det er en atskilt nasareer for Herren, atskilt for Ordets skyld. Bibelen sier, “Guds Ord er skarpere enn et tveegget sverd, kløver igjennom, ledd og marg, og skjelner hjertets tanker.” Det var derfor Jesus kunne se på folket og oppfatte hva de tenkte; Han var Ordet.

³⁵ Nå, den første Adam som ble født i verden, eller, ikke født, men skapt av Gud, den første Adam atskilte seg fra Ordet, til sin kone. Nå, han kunne ha holdt seg til Ordet hvis han ønsket. Men han atskilte seg fra Ordet, for å være sammen med sin kone.

³⁶ Det er nøyaktig hva det vanlige, kjødelige menighetsmedlemmet gjør i dag, atskiller seg fra det sanne levende Ordet, for å holde seg til sin menighet. Hvor det. . . Eva stilte spørsmål ved Ordet, om Gud ville straffe eller ikke. Satan stilte spørsmålet; Eva trodde det.

³⁷ Og så når menigheten i dag stiller spørsmål ved Ordet, “Er Han den samme? Lever Han fortsatt i Sin Menighet og utfører Sine tegn og mirakler som Han gjorde da Han var her på jorden, som Han så sikkert lovet oss i Johannes Evangelium 14:12?”

³⁸ “Den som tror på Meg, han skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør; han skal gjøre større enn disse, for Jeg går til Min Far. Disse tegn skal følge dem som tror.” Skal følge dem!

³⁹ Spørsmålet er, fra folk i dag, “Mener Han virkelig det?” Og når du aksepterer det menigheten sier, “Mener Han virkelig det?” så setter du deg i den samme stillingen som Adam gjorde, og forener deg med menighetens kvinne av den—denne verden, og atskiller deg fra velsignelsene som Gud har lovet til enhver troende som atskiller seg fra verden til Ordet. Nå, det er Sannheten.

⁴⁰ Vi er, har hatt privilegiet å leve i den tiden da Guds Ord, som vi har sett er tildelt gjennom hver tidsalder, for at bestemte ting skal skje. Og når dette er tildelt, lurer noen ganger en mann på hvordan det vil skje. Professorer har sine egne idéer. Men i tidsalderne, har Gud alltid sendt ut

Sin profet. Og Herrens Ord kommer til profeten og stadfester Ordet for den generasjonen. Og profetene var alltid nasareeren, atskilt fra alt annet for å adlyde Guds Ord.

⁴¹ Husker dere ikke hva Peter og Johannes sa, “Er det rett for oss å lyde mennesker, eller Gud?” Da de spurte dem om pinseopplevelsen.

⁴² Nå, det første mennesket skilte seg selv, den første Adam, fra Ordet, for å gå med sin kone, det satte spørsmål ved om Gud holdt Sitt Ord eller ikke.

⁴³ For et fullkomment bilde på den lunkne, kjødelig-sinnede troende i dag, som fortsatt ønsker å klynge seg til det tradisjonen deres sier, istedenfor å ta det Ordet sier. Et veldig virkelig bilde! Han var atskilt, til sin kone. Den kjødelige troende er atskilt fra Ordet, til menigheten.

⁴⁴ Men da den Andre Adam ble skapt, i morslivet til en kvinne, og kom til verden, var Han en Nasareer for Guds Ord. Han var atskilt fra verden, til Ordet. Nå, Hebreerne, det 7. kapitlet, 26. vers, forteller oss at, at prestene stadig døde, men denne Jesus var hellig og atskilt fra syndere.

⁴⁵ *Synd* er “vantro”. Det ble ikke funnet noe vantro i Ham, noe sted. Da Han var her på jorden, sa Han, “Hvem kan fordømme Meg for synd?” Synd er “vantro.” “Hvis Jeg ikke har gjort akkurat det som ble profetert for denne tidsalderen, hvis Jeg ikke har møtt alle betingelsene for hva Messias skulle gjøre, da tro Meg ikke.” Sa, “Gransk Skriftene, for dere mener at dere har Evig Liv i dem, og nettopp De vitner om Meg,” forteller dere Hvem Han er.

⁴⁶ Fordi, det hadde blitt profetert, helt siden Eden, at det ville komme en Frelser. Profeten sa Han ville bli født av en jomfru, og hvordan Han ville bli kalt “Immanuel.”

⁴⁷ Og Han var også “Rådgiver, Fredsfyrste, Mektig Gud.” Og det var derfor de anklaget Ham, for å gjøre Seg Selv til Gud. Han var Gud, og Han var “Fredsfyrste, Mektig Gud, og Evig Far.”

⁴⁸ Det er ingen annen Far utenom Ham, åndelig talt. Han er den eneste Far, vår alles Far. Og vi finner, alle troende, Han er alles Far, alle som vil tro Hans Ord. For, Han var fullstendig atskilt fra menigheten, fra dens tradisjoner, fra Sin mor, fra verden, og gjorde bare det som behaget Faderen.

⁴⁹ Nå, Han var annerledes enn Adam. Uansett hva andre satte spørsmålstegn ved; for Ham, Ordet, var det alltid Ordet først. Og Han beviste at Ordet var rett.

⁵⁰ Da Satan prøvde å hvitvaske Det for Ham, og sa, “Det er skrevet . . .”

⁵¹ “Han sa, “Ja, og det er også skrevet . . .” Han stod satan imot, på Ordet; fordi det var det Han var, Ordet.

⁵² I Bibelen, 1. Johannes, Johannes Evangelium det første kapitlet, står, "I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet ble kjød, og tok bolig iblant oss." Han er den samme i går, i dag, og for evig.

⁵³ Det er alltid en sammenheng med Guds talte Ord, Guds løfte for tiden. Og når det kommer, er det så uvanlig at folk nesten ikke klarer å få tak i det, fordi vi er så vevd inn i—i våre egne former og ideer, så det er vanskelig for oss å få tak i hva som er Sannheten.

⁵⁴ Jeg tror mye av det kunne passe på—på Josef, i tiden da-da . . . Maria, skulle ha barn. Hun, hun skulle bli mor. Og Josef elsket henne, og han—han ønsket å tro. Han var en rettferdig mann, en god mann, og han ønsket å tro den historien som Maria fortalte ham, men fortsatt var det et spørsmål, at, "Nå, hun er en god kvinne." Uten tvil hadde Maria forklart for ham om Gabriels besøk til henne. Og han var en rettferdig mann, av Davids ætt.

⁵⁵ Og likevel, hennes, det så ut som hun prøvde å bruke ham som et dekke, for å ta vekk sin skam. Fordi, hvis hun var trolovet med ham, og å bli oppdaget i denne tilstanden var det samme som utroskap (5. Mosebok forteller oss det), og ville bli steinet for gjerningen. Og det så ut som hun brukte ham som et dekke.

⁵⁶ Og mannen, en god mann, en rettferdig mann, Bibelen sier han var en rettferdig mann. Men hennes tilfelle var så uvanlig, at han kunne ikke begripe det. Han så på hennes vakre ansikt, og oppriktigheten og ærligheten som hun fortalte historien sin med. Og uten tvil gikk han hjem til seg selv, eller snekkerbutikken sin, og sa, "Jeg—jeg kan bare ikke forstå hvordan hun kan fortelle meg noe galt, men tilfellet er så uvanlig."

⁵⁷ Hvis han bare hadde gransket Skriftene, at, "en jomfru skal bli med barn"! Ser dere, det var så uvanlig for ham, fordi det var utenfor hans tankerekke, men hun var nøyaktig i Skriften.

⁵⁸ Og slik er det i dag, brødre, at kraften av Jesu Kristi oppstandelse og Hans lovede Ord for tiden er så uvanlig, at gode mennesker snubler over Det. Det er for uvanlig. De sier de—de døde blir oppreist, de blinde ser, de døde hører, den Hellige Ånd skjelner tankene, forutsier ting som skal skje, og ikke én gang har det slått feil. Åh, de—de kan ikke, kan ikke fatte det. Det er så uvanlig, så de—de sier, "Vel, det er tankeoverføring, eller Det er en ond ånd," akkurat som de gjorde på den tiden. Guds Ords uvanlighet!

⁵⁹ Men når en mann er født i verden, som en—en troende, blir han en nasareer når han atskiller seg fra alt som er i motsetning til Ordet. En total atskillelse! Jesus sa, "Jeg kommer for å atskille mannen fra sin kone, rive opp familien. Og den som ikke tar opp sitt kors, og følger Meg, er ikke verdig til å bli kalt

Min.” En atskillelse, fra alt, alt mulig; fra menighet, fra—fra et samfunn, fra en tro, eller fra familie, eller hva enn som står mellom deg og det å tro hele Guds Ord. Hvis din sjel ikke understreker ethvert løfte for denne tiden, med et “amen,” er det noe galt et eller annet sted. Du trenger en atskillelse.

⁶⁰ Så Jesus var Ordet gjort kjød, og Han var fullstendig atskilt fra syndere, de vantro, slik at Ordet Selv fløt fullstendig, og—og hadde fullstendig fritt løp gjennom Ham, slik at Han sa, “Jeg gjør ingenting før Jeg ser Faderen gjøre det først.” De spurte, stilte Ham spørsmål om ting. Han sa, “Sannelig, sier Jeg dere, Sønnen kan ikke gjøre noe i Seg Selv, uten det Han ser Faderen gjøre.” Og, legg merke til, alt Han sa var perfekt. Bare, Han trengte ikke å spørre om det, tenke på det; det var perfekt. Og Hans perfekte Sannhet atskilte alltid Sannheten fra feil.

⁶¹ Også som jeg vil sitere igjen, igjen, sa Hans mor, “Din far og jeg,” foran de prestene som hun allerede hadde vitnet for at det var en jomfru-født Sønn. Men i sorgens stund. . .

⁶² Hvordan kunne en tolv år gammel gutt, og det er ikke nedskrevet noe sted at Han gikk på skolen engang, hvordan kunne Hans intellingens være så stor at Han kunne diskutere med prester, vismenn, lærde menn? Og ja, da hun sa at denne Josef var Hans far, raskt Guds Ord. . . Han var atskilt. Han var Ordet, og Ordet korrigerste feilen, “Vet dere ikke at Jeg må være opptatt av det som hører Min Fars til?” Det var ikke bare den lille tolv år gamle gutten. Det var Guds Ord som talte gjennom Hans lille barnlige munn, for å korrigere feil; atskilte, som Han gjorde i begynnelsen, mørke fra lys, en løgn fra Sannheten, død fra Liv.

⁶³ Det er en atskillelse. Alltid krever Ordet total og fullstendig atskillelse, uansett. Jesus sa, “La ethvert menneskes ord være løgn; la Mine være sanne.”

⁶⁴ Ned gjennom alle tidsalderne, har det samme skjedd. Det er en atskillelse. Alltid atskiller Han Sitt folk fra vantroen. Han gjorde det i begynnelsen; Han gjør det samme i dag. Hver enkelt av profetene var atskilt fra vantro. De, grunnen til at de gjorde det, er fordi Herrens Ord kom til dem.

⁶⁵ Nå, jeg tror en kveld, et eller annet sted, kanskje det var her på søndag eller i går kveld, at jeg talte om hva ordet “seer,” i det Gamle Testamentet, betydde. Det betydde en mann, “en gudsmann, en mann som fortalte de framtidige hendelsene som ville skje.” Og så når de skjedde nøyaktig, uten å slå feil, skjedde nøyaktig det han sa, da sa Gud, “Lytt til denne mannen, eller hør ham, frykt ham, for Jeg er med ham.” Da hadde han den Guddommelige tolkningen av det skrevne Ord, for det var det som identifiserte ham, at han var Guds profet og Ordet kom til ham. Det er riktig.

⁶⁶ Nå, atskillelse. Det atskilte Jesaja fra kirkeverden. Det atskilte Moses fra kirkeverden. Det atskilte...alle de store profetene, gjennom tidsalderne, fra kirkeverden. Fordi de hadde...Det atskilte Jesus fra Sine brødre. Det atskilte apostlene fra kirken som var på den tiden, fariseerne, saddukeerne, store menn, hellige menn, gode menn, fine menn, ydmyke menn, menn som hadde mer av Åndens frukter enn det Jesus utviste.

⁶⁷ Men hva var Hans legitimasjonspapirer? At Ordet var med Ham, Ordet som var lovet for den tiden levde gjennom Ham. Han sa, "Hvem av dere kan fordømme Meg for synd? Hvem av dere kan si at det Jeg har hevdet ikke har skjedd?" Det, for Han viste at Han var en atskilt nasareer for Herren. Han var Herren Selv i kjød.

⁶⁸ Abraham, også, han var en atskilt person, fra verden, da Gud kalte Abraham som sytti-fem år gammel. "Atskill deg fra dine slektninger og fra all vantroen, og kom ut til en Verden som du aldri har vært i før, og iblant et folk som du aldri har kjent før. Kom ut og atskill deg fra hvem som helst som er i motsetning til hva du tror, så du kan være en nasareer for Herren." Fordi, han holdt på løftet om en sønn. Han måtte atskille seg fra sin far, fra sin mor, fra sine slektninger.

⁶⁹ Og hva atskilte ham? Ikke fordi han var en god mann, men fordi han trodde at Gud var i stand til å holde løftet Han hadde gitt ham.

⁷⁰ Og da han var tjue-fem år eldre, og babyen ikke hadde kommet; Sara var nitti, han hundre. Og da Herrens Engel besøkte ham; som Jesus refererte til, at ville komme igjen i de siste dager. Gud, i en menneskelig skikkelse, satte Seg ned foran ham og pratet. Og Sara, som nesten var hundre år gammel, i teltet bak Ham, lo fordi Engelen sa, "Jeg vil komme til deg i henhold til tiden for løftet."

⁷¹ Og hun sa, "Jeg som er gammel, og skulle jeg da føle lyst med min herre, som også er gammel?"

⁷² Og denne Mannen, som var Gud i kjød, sa, "Hvorfor lo Sara, i teltet?" Nå, hun løp ut og prøvde å fornekte det. Men Han sa, "Jo, men du lo," fordi hun ikke trodde at det kunne være riktig.

⁷³ Nå, legg merke til, Jesus sa det ville komme igjen. "Som det var på Sodomas dager, slik skal det være i Menneskesønnens komme." Igjen vil Guds Ånd komme over forgjengelig, menneskelig kjød. Den Mannen spiste kalvekjøtt, drakk kumelk, og spiste smør og brød, i menneskelig kjød; og Abraham sa Han var Elohim, Gud manifestert i kjød. Jesus lovet at Gud, før Hans komme, ville bli manifestert i menneskelig kjød igjen. Det er den Hellige Ånd (det er bare én Gud) manifesterer Seg Selv, atskiller, igjen, Lot fra Abraham.

⁷⁴ Lot ønsket verden. Gud ats- . . . rev i stykker hans verden, og atskilte Abraham og Lot. Lot, var et bilde, igjen, på en kjødelig troende som ikke trodde at disse tingene var sant, det gikk bare videre nedover med ham i Sodoma. Og han—han hadde ikke det ekte motet til å stå frem, som vi sier, og kalle det som var rett “rett,” og galt “galt,” så det gikk nedover med ham.

⁷⁵ Alle disse troende, som vi kunne fortsette i timevis med, alle disse var som en haug med småpenger du har i lomma di, i Guds hender. Du henter opp en haug med småpenger. Det er pennier, nikler, 10-centstykker, 25-centstykker, halvdollarer, dollar, alt i mynter. Nå, det er det verden er, i Guds hender. Det er noen mennesker som bare kan få det som er verdt en penny, og Gud kan bare bruke dem på en penny-måte. Det er alt de kan kjøpe. Ikke forkast dem. Hvis de ikke kan tro den virkelige Sannheten, så ikke avvis dem, ikke spark dem ut og si at de ikke er i Det, fordi Gud bruker pennier noen ganger.

⁷⁶ Lot var bare en penny, Abraham var en sølv-dollar, så det ville ha tatt hundre Lot for å få én Abraham. Og på samme måte vil det ta . . . Hundre kjødelige troende har ikke noe å stille opp med i nærværet til en ekte kristen som har atskilt seg fra verdens kjødelige ting, og lever i Kristus Jesus, der Ordet kan flyte gjennom ham.

⁷⁷ Han kan bare ta det som er verdt en penny; det er alt han har. Så dere ser folk som sier, “Jeg tror ikke på helbredelse. Jeg tror ikke på disse tingene,” bare vit at det er en penny, men bare la ham være i fred. Skjønner? Bare verdt en penny, og da er det alt han kan kjøpe. Ikke stopp ham; la ham bare være i fred. Husk, det er bare så langt han kan gå.

Josef, han var atskilt fra sine brødre.

⁷⁸ Ja, jeg mente det ikke akkurat slik jeg sa det, ser dere. Jeg mener, hvis han bare, “Vel, jeg tilhører dette, og det er det vi tror.” Det er bare en penny, fortsett videre, ser dere; bare en penny.

Si, “Vel, Herren velsigne deg, min broder.”

⁷⁹ Ser dere, han er kobber; han kan aldri bli sølv. Slik er det, så la det bare gå videre. Gud kan bruke ham. Åh, Han bruker det. Jeg vil mye heller se ham der nede i en menighet enn i baren på hjørnet der. Ville ikke du? Ja visst. Så la det bare være i fred. Gud kan bruke det, likevel; kanskje ikke veldig mye, men Han bruker det Han kan bruke, så mye som de vil la Ham bruke.

⁸⁰ Ja det var en litt grov måte å uttrykke noe på, men jeg. . . Vel, jeg håper dere får tak i Sannheten som jeg mener i det, hva—hva som menes. Skjønner?

⁸¹ Han kan ikke tro på skjelning og Guds krefter som er lovet for denne tid.

82 Fariseerne kunne det ikke, heller. De kunne ikke se at Jesus var Gud. Åh, nei. "Du gjør deg Selv til Gud; en mann?"

83 En dag stod Han der, etter at Han hadde mangfoldiggjort brød, og så videre, for dem, og Han sa, "Uten at dere spiser Menneskesønnens legeme som brød, og drikker Hans Blod, er det intet Liv i dere."

84 Åh, jeg kan tenke meg, at forsamlingen Hans, de gikk bort fra Ham. "Denne Mannen vil at vi skal være en kannibal, spise kjøttet til noen? Åh, det er galskap!" Doktorer, og medisinske doktorer, og så videre, sa, "Mannen er sinnssyk. Det er alt. Presten har rett. Mannen er gal. Gi oss sitt legeme å spise?"

85 Det var alt Han sa, ser dere, men det åndelige sinnet, kanskje de ikke kunne forstå Det. Disiplene, de visste ikke helt nøyaktig hva Det betydde, men de trodde Det likevel. Fordi, hvor kom Det fra? Det kom fra den Ene de visste var Guds Sønn.

86 Jeg er kanskje ikke i stand til å forstå alt som er her inne, men jeg tror Det. Det er Guds Ord. Jeg vil atskille meg fra alt som er i motsetning til Det. Jeg har prøvd å stå på den måten.

87 Legg merke til en annen gruppe, de sytti, som Han kalte. En dag stod Han, og snakket med dem, og Han sa, "Menneskesønnen skal stige opp til Himmelen der Han kom fra."

88 De sa, "Denne Mannen? Han har tatt oss med til stedet der han ble født. Vi kjenner moren hans, Maria. Ja, vi kjenner brødrene hans. Vi kjenner alle. Og så skal denne Mannen ta . . . Menneskesønnen komme, stige opp til Himmelen der Han kom fra? Han kom fra Betlehem. Hvordan gjorde Han det?" Ser dere, Han sa det på den måten, ser dere, og de gikk ikke lenger sammen med Ham. De gikk bort. De sa, "Åh, denne Mannen, vi vet at det er noe galt med Ham."

89 Disiplene satt rett der. Skjønner? De trodde. De hadde sett det lovede Ordet for den tiden, stadfestet og manifestert av Ham. Hvem kunne skape, bortsett fra Gud Selv, kunne ta brød og . . . De visste Han var Guds Sønn. Om det var i gåter eller ikke, om de forstod Det eller ikke, så gikk de rett videre, likevel, fordi Ordet var stadfestet, og de var atskilt fra alt i motsetning til Det.

90 Gud hjelpe oss til å ha tro som det! Vi tror at denne Bibelen er Sannheten. Jeg har kanskje ikke nok tro til å få alle løftene til å skje, men jeg tror Det, likevel. Jeg tror tiden vi lever i.

91 Josef, ble atskilt fra sine brødre, uten grunn. Nå, hva var i veien med dem? Han ønsket ikke å være atskilt; det var ikke hans ønske å atskille seg. Men de atskilte seg fra ham, ser dere, fra hans strålende, skinnende dollar; deres penny-verdi kunne ikke utstå det. De visste at de var patriarker. De visste at Isak var deres . . . eller, unnskyld meg, Jakob var deres far.

Og de visste at det var sant. Men Josef ble født. . . Han kunne ikke hjelpe for det. Han var åndelig. Han så visjoner, kunne tyde drømmer, og de var fullkomment riktige. Alt han sa, var sannheten. Og hans patriark-brødre, var drevet av misunnelse, og solgte ham til egypterne. Ser dere, de—de atskilte seg fra ham fordi de var pennier. Han var av en annerledes kvalitet.

⁹² Det samme er en ekte troende i dag, han er av en annerledes kvalitet. De atskiller seg selv, (de forstår Det ikke), kobber fra sølv.

⁹³ Nå finner vi ut, at de var drevet av misunnelse og solgte ham. Hvorfor? De gjør det samme i dag. Hva det i virkeligheten var, de sa de var. . . Det var på grunn av sjalusi. De ville ikke bryte sammen, fordi kvaliteten i dem var ikke kvaliteten som var i ham. Og, på grunn av det, var de sjalu, fordi de var pennier og han var en dollar. Skjønner?

⁹⁴ Nå, hvis pennien hadde sagt, “Velsignet være Herrens Navn! Min broder, dollar her, ser dere, jeg kan ikke utgjøre den forskjellen han gjør, men jeg vil gjøre det jeg kan.” Det er det, da ville vi ha kommet overens. Gud ville ha fått utført Sitt program.

⁹⁵ Som jeg talte til dere, på søndag, Guds Ords store symfoni utspiller seg. Forandringene og veikryssene er bare Guds tidspunkt for forandringer, som dirigenten i symfonien. Når vi ser disse tidsaldernes forandringer og tidenes forandringer, se ned på Notearket *her*, og du vil finne ut at det er meningen at vi skal være her. De må gjøre dette; de kan på ingen måte la det være.

⁹⁶ Og musikken, for en mann som ikke forstår symfonien, hva er det? Det er en masse skrallende bråk. Han forstår det ikke. Han er ikke engang interessert. Han ønsker, “Jeg skulle ønske de kunne slutte, så jeg kunne dra hjem.” Han er ikke interessert, fordi han kjenner ikke symfonien. Han kjenner den ikke.

⁹⁷ Men Komponisten kjenner slutten fra begynnelsen. Skjønner? Og hvis dirigenten ikke er i den samme Ånd som Komponisten, kan han ikke fremføre det, fordi det hele blir gjort ved tegn. Og hvis tegnet ikke stadfester Det, hvordan skal musikerne kunne spille Det? Amen! Slik er det.

⁹⁸ Hvis trompeten gir en usikker lyd, hvem kan—kan, hvem kan vite om en skal forberede seg for krig, tilbaketrekning, eller hva en skal gjøre?

⁹⁹ Se på Ordet og se hvor vi lever, da kan du se pennier, hva de gjør. Men du kan se de som glitrer, og ser etter, og kjenner Ordet, og ser etter at disse tegnene skal skje. [Broder Branham knipser med fingeren—Red.] Der er det.

¹⁰⁰ Som den lille kvinnen ved brønnen, da Han sa, “Gå og hent din mann,” hun sa, “jeg har ingen.” Sa, “Det er riktig. Du har hatt fem.”

101 Hun sa, "Sir, jeg ser at du er en profet. Vi har ikke hatt slike på hundrevis av år. Men vi vet at Messias kommer, og Han vil være en profet. Det er det Han vil gjøre."

Han sa, "Jeg er Han."

102 Åh, symfonien utspilte seg helt nøyaktig riktig, fra det lave rett opp til det høye. Hun løp inn i byen, og sa, "Kom, se en Mann som har fortalt meg de tingene jeg har gjort. Er ikke dette selveste Messias som vi har sett etter?" Ja visst.

103 Ser dere, hun forstod Notene som var i symfonien, som atskiller tro fra vantro. Tro kan bare... Ikke komme ved en kirke; troen kommer av å høre Guds Ord, å vite hva Det er. Nå finner vi det samme i dag.

104 Mange mennesker ser på gaver. (Nå i avslutningen, fem minutter til.) Mennesker ser på gaver, og de tenker, "Åh, det var stort," og de prøver å etterligne gaver. Du kan ikke gjøre det. Du bare... Du kan ikke gjøre en—en—en penny til en dollar, du kan ikke gjøre den til et ti-centstykke, ser dere, kan ikke gjøre den til en nikkell. Det er en penny. Men hvis du bare erkjenner at du er en penny, og går sammen med resten av småpengene, ser dere, kan Gud bruke deg. Vi er kanskje ikke i stand til å gjøre alt. Det var ikke alle... .

105 Da Gud kalte Israel ut av Egypt, trengte ikke alle sammen å gjøre det samme som Moses gjorde, men de trodde det. Det er riktig. De trodde Moses, fordi de visste at det var et tegn i tiden, og at Gud hadde bevist at han hadde Hans Ord.

De sa, "Faraos spyd."

Han sa, "Men Moses har Hans Ord."

106 Slik er det. Faraos har kanskje en hær, men Moses hadde Ordet fordi han var Guds profet. Og Ordet kom til ham, og hadde blitt stadfestet at Det var Sannheten. Det var den levende Gud Som kunne ta støv og kaste det opp og få lopper til å komme. En mann kan ikke gjøre det. Som en mann som stod der, og sa, "I morgen på denne tiden vil det bli *slik og slik*," og det ble det. Skjønner? De visste Moses hadde Guds Ord. Uansett hvor mange spyd og fangehull Faraos hadde, og hvor mange mursteiner som skulle lages; Moses hadde Ordet, så de la i vei inn i ørkenen.

107 Det var en mann, Datan, som sa, "Moses tar på seg for mye. Vi er alle hellige mennesker, så vi burde alle være i stand til å gjøre det Moses gjorde."

Og Moses sa, "Gud, hva med dette?"

108 Han sa, "Atskill deg. Kom deg vekk fra dem." Og Han åpnet opp jorden, og slukte Datan og hans gruppe.

109 Han atskilte Lys fra mørke, ved å stadfeste Sitt Ord. Han er den samme Gud i dag.

¹¹⁰ Avslutningsvis. Jeg fortalte dere, i går kveld, om da jeg kom hit i begynnelsen. Dette er ikke personlig. Hvis du synes det, så vær så snill og bare trekk for gardinene til hjertet ditt. Jeg sier dette til mennesker som tror.

¹¹¹ Det ble talt og fortalt nøyaktig hvilke ting som ville skje, ned gjennom tidsalderen, og dere er alle vitner til det, som dere så i går kveld, fra skjelningen, og så videre. Og hvordan det ville bli etterlignere, etterligninger, og alt mulig som ville skje.

¹¹² Men, det siste, som skulle skje ville være en stor ting. Vi har sett etter det i årevis. Og vi vet alle når det skjedde først, da en skapning kom til eksistens, den tredje gangen. Og så den fjerde gangen. I går kveld fortalte jeg dere om den femte gangen det skjedde.

¹¹³ Og det venter på dette Kirkenes Verdensråd, når det forener seg, og protestantene. Hvis jeg taler søndag morgen, er det hva jeg ønsker. . . Jeg mener lørdag morgen, det er det jeg ønsker å tale om, ser dere, nå. Og så når dette kommer sammen, så reiser Guds Ånd alltid opp et banner midt imot dem. Skjønner?

Det sitter menn her, i kveld, som er et vitne til dette.

¹¹⁴ Jeg var i Colorado, for ikke lenge siden, i fjor høst. Jeg drar opp dit på jaktturet. Og, som vanlig, er jeg der oppe på bryllupsdagen min. Da kona og jeg giftet oss, hadde jeg—jeg spart opp nikkene mine og slikt, og fra jobben min, og hadde dem i en bakepulverboks. Og jeg hadde ikke nok til å ta en bryllupsreise, og dra på jakt; så jeg bare slo dem sammen, og jeg tok henne med på en jakttur, som en bryllupsreise. Så siden den gang, har jeg, til stor skam, har jeg aldri vært hjemme sammen med henne på bryllupsdagen vår. Jeg var i Colorado.

¹¹⁵ I går kveld så jeg at to eller tre forkynnere var her, som var sammen med meg der oppe på en leirplass, der jeg måtte komme ned fra Alaska og møte dem, på jakt. Det var Martin-guttene. De var her i går kveld. Jeg. . . De er her, rett bak der. Og så den andre lille karen, jeg har glemt navnet hans, som sitter. . . Var du der, også, gutten min? Det er riktig. Og kanskje er broder Palmer her? Jeg. . . Og vi var oppe i fjellene. Og jeg er en guide i Colorado, jeg har jaktet der i årevis.

¹¹⁶ Og hver gang bryllupsdagen vår, tjue-tredje oktober, kommer. . . Det er et lite sted der jeg tok med kona på bryllupsreisen vår, oppe i Adirondack Fjellene, og dette stedet ser akkurat ut som det, bare at det var. . . Det er osp her oppe, i den lille tette skogen, og der oppe var det bjørk. Og jeg går ut der, på den tjue-tredje, en gang i løpet av dagen, tar av meg hatten og takker Herren for en god, trofast kone som har vært trofast og snill mot meg gjennom disse årene, og har hjulpet meg, mens jeg har reist og forkynt Evangeliet.

117 Og det har vært fryktelig tørt i Colorado i år, som det har vært over hele landet. Og med ett var det. . .Jeg antar at det var to hundre menn foran oss, eller ett hundre menn, unnskyld meg, rundt ett hundre menn foran oss, ovenfor leirstedene. Og de hadde drevet jakt der oppe, i fire eller fem dager. Og jeg hadde skutt på et hjortedyr, et som jeg hadde vært på jakt etter i årevis. Og, men jeg. . .tåken la seg, og jeg klarte ikke å få øye på den; jeg kunne ikke finne den. Og jeg hadde jaktet på den, den dagen.

118 Og neste dag, telefonen eller. . .kom inn på radioen, “En snøstorm kommer, og kan etterlate seg tjue fot med snø i disse fjellene i løpet av natten.”

119 Og derfor sa jeg til brødrene. Jeg ropte dem inn. Martin-karene var der også. Jeg sa, “Brødre, dere hørte hva nyhetene sa. Nå, hvis dere vil komme dere ut, bør dere dra med én gang, fordi det kommer til å bli for sent. Dere kan bli her i en uke. Og jeg burde dra, fordi neste mandag har jeg et møte, hos de kristne forretningsmenn, Full Gospel Business Men i forsamlingen i Tucson. Men, dere velger selv. Hvis dere ønsker å bli, er jeg guiden deres, da blir jeg her sammen med dere.”

Alle sammen istemte, “Vi vil bli. Vi vil bli.”

120 Martin-karene, som hadde en lavhastighets-lastebil, eller en høyhastighets-lastebil, rettete sagt, de. . .Vi hadde et par ekstra hjortedyr der, som vi ga til Martin-guttene og dem, og de dro ut; fordi de ville ikke dra derfra, det er alt. Så, de, de sitter her som et vitne i kveld.

121 Og så neste dag, tenkte jeg. . .Vel, det snødde ikke den dagen, dagen de dro ut. Jeg sa, “Jeg skal ringe kona og fortelle henne at jeg er takknemlig for at hun er en fin kone, og slikt. Det er bryllupsdagen hennes. Og så i morgen vil jeg dra opp til stedet, hvis vi kommer oss opp dit, på grunn av snøen.”

122 Og derfor gikk jeg—jeg inn, men jeg fikk ikke ringt henne. Jeg kom tilbake. Og alle i byen forberedte seg, og den store snøstormen var på vei, og avisen skrev “kan etterlate seg tjue fot med snø i Colorado,” den natten.

123 Broder Tom Simpson sitter her et eller annet sted i kveld, eller skulle det. Han var i Canada og var på vei nedover, og de kjørte forbi. Sa, “Kjør forbi Colorado! Stor snøstorm!” Er du her, broder Simpson? Hvor er du? Ja, sitter helt bakerst her. Og de sa til ham, “Kjør utenom Colorado. En stor snøstorm er på vei.”

124 Derfor sa jeg—jeg til søster, og—og en annen manns kone, broder Evans’. Jeg tror ikke broder Evans er her i kveld, hvis han ikke nettopp kom inn. Er du her, broder Evans? Og jeg tror ikke han har kommet hit ennå. Han vil være her på stevnet, da. Så jeg ringte hans kone, og jeg sa, “Jeg fikk ikke tak i min kone; hun er dratt i butikken.” Og jeg sa, “Si at hun skal si til

broder Tony Stromei,” som var forsamlingens president, “hvis jeg ikke er der søndag, så gjør klar en annen taler, fordi jeg klarer kanskje ikke å komme meg ut herfra i det hele tatt. Jeg er sammen med disse mennene.”

¹²⁵ Hva skjedde så? Det . . . den natten snødde det ikke. Neste morgen, var skyene skikkelig lave og sinte. Jeg sa, “Nå, brødre, jeg har gjett kveget her inne, i årevis, og guidet. Ved første lille regndråpe, kom dere tilbake til leirstedet så fort dere kan, for jeg har sett det bare kan ta femten minutter før en ikke kan se hånden fremfor seg, i to eller tre dager, av gangen, i virvlende snøstorm.” Det var ni tusen fot akkurat der. Og jeg sa, “Dere, dere vil være midt i en snøstorm, og dere vil gå dere vill, og dere vil dø her i fjellene. Nå går vi ut. . .” Jeg plasserte hver mann, og jeg dro opp over toppen. Og jeg sa, “Nå, hvis jeg ikke . . . Ikke vent på at jeg skal komme inn. Skynd dere med én gang det begynner; den første lille regndråpen, fort dere raskt til leirstedet, og for dere vil ikke være i stand til å finne veien tilbake.” De sa de ville gjøre det.

¹²⁶ Jeg klatret høyt. Prærieulver ulte overalt, og jeg visste at været kom til å forandre seg. Så, med ett, kom et kraftig vindkast, og sluddet begynte å falle. Og jeg sa, “Jeg regner med at alle er på vei tilbake.”

¹²⁷ Vel, jeg stod og kikket rundt. Jeg tenkte, “Jeg skulle ønske jeg kunne finne det hjortedyret før jeg går tilbake, fordi snøen vil skjule ham, og de vil ikke kunne oppspores før til våren.” Så jeg tenkte, at jeg hadde jaktet så hardt på det hjortedyret, og det var det første hjortedyret jeg noen gang hadde latt slippe unna på den måten, siden jeg fikk dette lille geværet, som hadde tatt femti-fem vilt.” Og jeg tenkte, “Vel, nå, jeg—jeg liker ikke å se at det kommer seg vekk på den måten.”

¹²⁸ Og bare på et øyeblikk, begynte kjempestore snøfiller, som så ut som 25-centstykker, bare å falle overalt, og vinden begynte å blåse, og jeg kunne nesten ikke se hvordan jeg skulle komme meg ned fra denne fjelltoppen. Og jeg var godt kjent på denne åskammen. Og hvis jeg gikk nedover og fant bekken, kunne jeg gå nedover bekken inntil jeg fant en liten gangbro, da kunne jeg føle meg frem til jeg kom dit hvor teltet var. Det var den eneste måten en kunne komme seg ut på. Og derfor tenkte jeg, “Hvis jeg så mye som beveger meg til den ene eller andre kanten, er det over, du vil aldri bli funnet, og du vil dø rett der inne.”

¹²⁹ Så jeg begynte tilbake nedover fjellet, og jeg kom nedover rundt, åh, jeg antar, tre hundre yard, eller fire hundre, fra der jeg var.

¹³⁰ Nå, dette høres rart ut. Men jeg har en Bibel liggende her foran meg, en Himmelsk Far er mitt vitne. Jeg løp nesten, for å prøve å komme ned, vinden blåste så hardt der oppe, og jeg

kunne se rundt tjuve fot foran meg, i krattet jeg var i, skogen, og vinden blåste og virvlet. Og en Stemme sa, "Stopp! Gå tilbake der du kom fra."

¹³¹ Vel, jeg stoppet. Jeg tenkte, "Kanskje det bare var lyden av vinden. Jeg tenkte ikke på noe slikt." Og jeg ventet bare et øyeblikk.

¹³² Og en av guttene hadde laget et smørbrød til meg, og jeg tok det fram, og det var litt av et smørbrød; og meg, regnet og svettet, det var bare en stor brødklump med noe kjøtt inni, et eller annet sted. Vel, jeg—jeg var ganske sulten, så jeg spiste det, likevel. Og jeg stod der. Og jeg gravde ned det lille papirstykket; fordi, et dyr ser de tingene, og, alt som er sivilisasjon, løper de og kommer seg vekk fra.

¹³³ Så jeg stod der en liten stund, og jeg tenkte, "Vel, jeg bare går videre."

¹³⁴ Jeg fortsatte videre. Og like så tydelig som du hører stemmen min, sa Noe, "Snu og gå tilbake der du kom fra."

¹³⁵ "Hvordan kan det være Gud som sier at jeg skal gå inn i den dødsfellen?" Jeg stod der et øyeblikk, og jeg tenkte, "Det er Den samme som sa det om ekornene."

¹³⁶ Den samme jeg fortalte dere om i går kveld, om min kone; bare en røst, bare en menneskelig røst. Den samme sa til meg, da jeg var en liten gutt, "aldri drikk eller røyk," og disse tingene ville skje i de siste dager. Gud, og jeg forteller dette med Bibelen over mitt hjerte, hva ville det gagne meg å fortelle dere noe galt og vite at jeg sender sjelen min til helvete? Skjønner? Det er sant. Det er uvanlig, men det er sant.

¹³⁷ "Vel," jeg tenkte, "jeg vet nok til å adlyde den Røsten. Hvorfor skulle jeg. . . Han har en eller annen grunn for at jeg skal gå opp der. Kanskje det er min tid for å reise."

¹³⁸ Så jeg snudde, og banet meg vei gjennom villmarken inntil jeg kom opp til åsryggen igjen, langt oppe, kanskje tre hundre yard, fire hundre ovenfor, strake veien opp fjellet, slik som det igjen. Og det var så tett der oppe da, så jeg kunne ikke se noen ting; vinden, og trærne lå brukket og forvridde.

¹³⁹ Og jeg tok geværet mitt, jeg hadde på meg en rød skjorte og en rød lue, og jeg la geværet, slik at ikke det-det skopet ble dogget til, fordi bjørn og lignende beveger seg i slike stunder, det samme gjør løve; og hvis jeg støtte på en, og skopet var helt dogget til. Og jeg holdt det bare oppover på denne måten, ikke mot meg, der det dogget, men holdt det unna tåken, og fuktigheten fra snøen. Og jeg satte meg ned under et tre.

¹⁴⁰ Jeg satt der. Jeg tenkte, "Vel, hvorfor ville Han at jeg skulle komme opp hit? Jeg—jeg tviler sterkt på at jeg kan finne veien ned igjen nå. . . begynner å bli forferdelig." Jeg kunne se rundt ti eller femten fot, kanskje, og knapt så langt, noen

ganger ikke mer enn fem fot, og ble voldsommere hele tiden. Vel, tenkte jeg—jeg, “Vel, Han sa kom tilbake. Alt jeg kan gjøre er å sitte her.” Og snøen var da rundt en tomme, eller en og en halv tomme, kanskje to tommer, på bakken. Det hadde gått rundt tjue eller tretti minutter. Og—og det blåste veldig hardt, det blåste den vekk, også. Og jeg bare satt der kun et øyeblikk.

¹⁴¹ Jeg hørte en Røst. Han sa, “Jeg er Himmelens Gud, Som skapte himmelen og jorden.”

¹⁴² Jeg fikk av meg hatten i en fart, lua, og jeg satt helt stille. Og jeg lyttet igjen. Jeg tenkte, “Det var ikke vinden.” Åh, det blåste, høylydt.

¹⁴³ Og jeg hørte Den igjen. Sa, “Jeg er Den Som stilnet vinden på det veldige havet. Jeg er Den, Skaperen. Jeg skapte ekorn i ditt nærvær. Jeg gjorde disse tingene.”

Jeg sa, “Ja, Herre. Jeg tror Deg.”

¹⁴⁴ Sa, “Reis deg opp.” Jeg reiste opp, på føttene. Han sa, “Tal nå til stormen. Den vil gjøre det du sier at den skal gjøre.”

¹⁴⁵ Nå, det er sant. Jeg, når jeg møter dere i Dommen, må jeg svare for alt dette. Jeg tenkte Han . . .

¹⁴⁶ Jeg sa, “Storm, gå til din plass, stopp. Og, sol, skinn normalt i fire dager.”

¹⁴⁷ Og ikke før jeg hadde sagt det, bare stoppet, sluddet og haglet, som nesten holdt på å blåse meg ned. Og innen et øyeblikk eller to, skinte solen rett ned, på meg. Og jeg kikket ned over fjellene, og jeg så en—en østavind komme. Vinden kom fra vest. Østavinden kom, og kom denne veien, og jeg kunne se at skyene helt mystisk . . . Hvor de dro, vet jeg ikke.

¹⁴⁸ Og jeg stod der en liten stund, tårene rant nedover gjennom skjegget mitt, som var grått. Jeg tenkte, “Gud, hvordan, jeg vet ikke hva jeg skal gjøre.”

¹⁴⁹ Jeg tenkte, “Vel, jeg var . . . jeg antar at alle brødrene er tilbake i teltet. Og solen skinner overalt.”

¹⁵⁰ Jeg begynte å gå nedover fjellet. Og snøen tørket helt opp, av den varme solen; damp kom ut av skjorten min. Bare et øyeblikk, eller to, forskjell. Og jeg begynte å gå nedover fjellet. Og da jeg gjorde det, sa jeg . . .

Jeg hørte en Røst si, “Hvorfor ikke gå sammen med Meg?”

¹⁵¹ Jeg sa, “Herre, det største privilegiet jeg noen gang har hatt!” Jeg snudde og la i vei ned gjennom de store hjortedyrtråkkene, ned gjennom den tette, ville skogen.

¹⁵² Og jeg tenkte, “Vel, jeg vil gå videre ned den veien til der jeg alltid gir min honnør til Meda, min kone.” Og jeg gikk i vei, omkring en halv time, tre kvarter, senere. Snøen hadde stanset helt og var forsvunnet.

153 Og jeg begynte å tenke, "Jeg lurer på hvorfor hun aldri hadde sagt noe til meg om å dra." Jeg sa, "Jeg husker første gang jeg tok henne med opp der og løftet henne over tømmerstokkene, da vi var gift." Jeg sa, "Nå er hun grå."

154 Jeg sa, "Hmh!" Det grå skjegget i ansiktet mitt, svart og grått om hverandre. Jeg tenkte, "Bill, du har ikke lenge igjen. Du begynner å bli gammel."

155 Og jeg fortsatte videre. Og jeg kikket opp, og det var som jeg kunne se henne stående foran meg der, med armene sine utrakt, fortsatt mørkhåret.

156 Jeg holdt hodet mitt bøyd. Jeg skulle opp til et lite sted der det var noen osper, og en liten bekk i en. . . Jeg bare lente hodet mot greinen, på denne måten. Og jeg stod der, og gråt, og jeg kunne høre noe som sa, "Tapp, tapp, tapp." Og jeg kikket ned; det var vann som kom fra øynene mine, gjennom skjegget mitt, som traff de tørre bladene; der, det rundt tretti minutter før, hadde vært en tomme snø, og snøstorm.

157 Da jeg kom ned fra fjellet, fire dager senere; ikke en sky på himmelen, på fire dager. Jeg kom inn, og jeg sa til mannen på bensinstasjonen, "Det. . . vært ganske tørt?"

158 "Ja." Sa, "Vet du, det var helt merkelig, det var spådd at vi skulle få en storm her om dagen, og, vet du, den stoppet helt plutselig."

159 Og så kom jeg videre ned til grensen til New Mexico, på vei tilbake til Arizona. Og jeg sa til Billy, sønnen min, jeg sa, "La oss gå inn her og bare se om den var nede i denne retningen."

160 Jeg stoppet der inne. Det var på en søndag morgen. Fikk litt. . . Og jeg fikk litt bensin. Og mannen sa, "Vel, vært på jakt?"

Jeg sa, "Ja, sir."

"Noe fangst?"

161 Jeg sa, "Ja, sir, vi hadde det fint." Jeg sa, "Ser ganske tørt ut."

162 Og han sa, "Ja, det har vært forferdelig tørt her omkring." Han sa, "Vi fikk varsel om en stor snøstorm her om dagen." Og sa, "Vet du, snøstormen startet faktisk, og på en eller annen måte sluttet den." Åh, du store! Åh, du store!

163 Jeg stod mot siden av dette treet. (Avslutningsvis.) Stod ved siden av dette treet, og tårene rant fra øynene mine. Jeg tenkte, "Gud!"

164 Bare tenk, den samme Gud som sa, "Ti, vær stille," til bølgene, og vinden adlød Ham, Han er fortsatt den samme Jesus er rett her i skogen sammen med oss. Han er fortsatt Ordet. Ordet, hele naturen må adlyde Hans Ord, for Han er naturens Skaper.

Jeg stod der, og tårene rant fra mine kinn.

165 Og i rundt fem år nå, har jeg ikke vært på misjonsmarken, bare dratt til menigheter og alt hva jeg kunne. Det vet dere alle sammen. Og hjertet mitt har vært nedtynget. Jeg dro ut her, kom til Arizona. Og Han fortalte meg ting jeg skulle gjøre, som jeg gjorde, men ser ut som vekkelsen er over. Og jeg kunne ikke . . . lurte på hva som skjedde. I mitt hjerte, omvendte jeg meg. Jeg sa, "Herre, hvis jeg har gjort noe, så si meg det; jeg vil gjøre det rett." Bare nedtynget hele tiden, bare en forferdelig følelse, og jeg klarte ikke å få den seieren jeg ønsket.

166 Mange store ting hadde Han gjort og vist, som dere alle var vitner til, kom her og fortalte dere om det, så avisene skrev om det, og magasiner, og så videre, om de mektige overnaturlige tingene som har blitt sett og gjort.

167 Men hjertet mitt var fortsatt tungt. Og jeg lente meg mot busken, akkurat som dette. Og jeg tenkte, "Den mektige Himmels Gud. Den varme solen skinner på meg, ikke en sky noe sted, og for en liten stund siden bare motsa Du—Du menneskets ord. Naturen gjorde det. Hvordan kunne det skje, Herre? Jesus Kristus er den samme i går, i dag, og for evig. Det var Hans Ord som du nettopp fikk meg til å tale." Jeg tenkte, "Far, hvor takknemlig jeg er!"

168 Jeg hørte noe som gikk . . . [Broder Branham banker lett på talerstolen to ganger—Red.] Og jeg kikket; stående rett foran meg var to, tre hjortedyr, og de så på meg. Nå, de dyrene hadde blitt jaktet på, mye, den siste uken, og det var jegere der inne. Og her var jeg kledd i rødt; alle vet [Broder Branham knipser] at de forsvinner like fort som det. Men de så på meg.

169 Og, for å spise hjortedyr, kunne det ikke ha vært noe bedre. Det var en stor dåkolle, to store fullvoksne dåkalver. Og jeg tenkte, "Det passer helt perfekt! Vi trenger tre hjortedyr."

170 Noe sa, "Du vet, Herren har overlatt dem i dine hender."

171 Men da jeg var sammen med Full Gospel Business Men, broder Clayton, rundt ett år tidligere, han gikk sammen med oss da jeg fanget den store rekord-fisken. Det året, drepte jeg nitten hjortedyr, for mennesker. Og jeg . . . det . . .

172 Noen ganger, forretningsmenn . . . Unnskyld dette, mine brødre. Noen av dem er doktorer, og du vet, de kan ikke gå; og fete, vet dere, og mange sitter ved en pult. De sier, "Billy, få tak i en toaring for meg. Få tak i en blue cow for meg. Jeg vil ha et hanndyr. Få tak i en—en med svært gevir." Vel, jeg hadde rett og slett et jubileum der ute, på jakt, og fikk tak i de hjortedyra og slikt.

173 Men Herren sa til meg at jeg ikke skulle gjøre det. Og jeg lovet Ham, i snøstormen der borte i Colorado, ikke . . . mange år før det. Jeg sa, "Herre, jeg vil lede mennesker til viltet, men aldri mer drepe vilt for mennesker." Nei. Ikke uten at det er et nødstilfelle og vi må ha det.

174 Og hvis dere husker, gutter, kvelden før vi dro. Stakkars liten broder der nede, som ikke hadde fått tak i et hjortedyr. Hva er navnet hans? Palmer, kom bort, og la en tiende på ti dollar i hånden min. Han sa, "Broder Branham, dette er tienden min, sett det inn i menigheten." Han sa, "Vil du få tak i et hjortedyr for meg?" Åh!

Jeg—jeg sa, "Vel, jeg, broder Palmer, jeg—jeg—jeg skal gjøre det jeg kan."

175 Og så der oppe, trengte broder Evans hjortedyr, og rett der foran meg stod de tre hjortedyrene; jeg hadde geværet mitt på skulderen. Jeg bare senket skulderen min på den måten. Jeg tenkte, "De kan ikke komme seg unna meg. De er rett her." Jeg var for rask med geværet. "Jeg kan ta alle tre før de får snudd seg rundt." Skjønner? Og jeg hadde geværet. Jeg tenkte, "Der er de, riktig." Jeg bare senket geværet. . .

176 Så kom jeg til å tenke på det løftet. Jeg sa, "Jeg kan ikke gjøre det. Jeg kan ikke gjøre det." Jeg sa, "Jeg husker en gang da en mann sa til en annen, 'Gud har overlatt Joab i dine hender, eller Saul,' Joab sa til David. David sa, 'Gud forby at jeg skulle røre Hans salvede.' Det var mitt løfte, at jeg ikke skulle gjøre det."

177 Jeg tenkte, "De er akkurat på toppen av dette fjellet. Jeg kan rulle dem rett ned der; vi kan lett plukke dem opp. Tre fine hjortedyr står der!"

Jeg sa, "Nei, jeg kan ikke gjøre det."

178 Og her kom disse bort på den måten, dåkalvene, to fullvoksne, hann og hunn, og en hjortedyr-mor. Og de kom, gående, så seg rundt, fine store fete dyr.

179 Og jeg stod der litt. Og jeg tenkte, "Det er uvanlig, for hjortedyr, og jeg som har på meg dette røde og greier." Jeg tenkte, "Jeg vil skremme dem."

180 Jeg sa, "Dere er i mine hender! Dere kunne ikke ha kommet dere vekk om dere ville det, men jeg skal ikke skade dere. Gå videre!" De bare kikket på hverandre, og de kom stadig nærmere. Og de kom helt opp til meg, og kikket på meg.

181 Vel, jeg satte geværet ned på bakken. Jeg sa, "Mor, ta babyene dine og gå videre ut i skogen. Jeg er her og gleder meg i Guds Nærvær. Jeg lovet at jeg ikke skulle drepe vilt for andre mennesker." Jeg sa, "Ta nå babyene dine og gå videre inn i skogen. Jeg elsker skogen, også. Gå videre!"

182 Hun så på meg. Og begge så seg rundt, alle tre. Så snudde de og gikk bort, og kom så tilbake.

183 Og jeg sa, "Jeg kommer ikke til å skade dere." Jeg sa, "Gå videre inn i skogen. Dere er i mine hender. Dere kunne ikke ha kommet unna. Men," sa jeg, "jeg har vært i Guds hender,

og jeg kunne ikke komme unna, heller. Han sparte meg. Jeg ga Ham et løfte. Jeg sparer dere. Gå videre, ha det fint, gled dere over denne skogen. Jeg liker den. Gå videre!”

¹⁸⁴ De stod der en liten stund, og de gikk så nær at de kunne ha spist fra hendene mine, nesten; snudde seg rundt og så på meg, på den måten, og fortsatte videre bort. Stod og så seg tilbake igjen, gikk så rett videre ut i skogen. Og jeg stod der. Jeg tenkte, “Det er uvanlig, for hjortedyr. Lurer på om det er fordi at Herren Jesus er her, Hans Nærvær?”

¹⁸⁵ Og akkurat da talte en Røst til meg, sa, “Du husket ditt løfte, gjorde du ikke?” Jeg visste det var Ham.

Jeg sa, “Ja, Herre.”

¹⁸⁶ Han sa, “På samme måte husker Jeg Mitt. Jeg vil aldri forlate deg. Jeg vil aldri svikte deg.”

¹⁸⁷ Byrden ble borte. Kristne venner, den har ikke vært tilbake siden. Det var sist oktober. Jeg har vært en annerledes person.

¹⁸⁸ Hold ditt løfte til Gud. Hva enn du sier til Gud, tro det. Atskill deg fra alt som er i motsetning til Hans Ord. Gud vil høre og besvare bønn.

La oss bøye våre hoder bare et øyeblikk.

¹⁸⁹ Er du villig til å atskille deg, i kveld, fra all vantro, for å høre Herrens Ord? Hvis du vil gjøre det, og tro at Han er den samme i går, i dag, og for evig! Disse ting som Han har lovet å gjøre, vi ser Ham gjøre det. Vil dere løfte deres hender og si, “Gud, jeg gir Deg et løfte i kveld. Jeg tror alt som Du lovet. Jeg tror hvert Ord; at jeg ikke vil tvile mer”?

¹⁹⁰ Vår Himmelske Far, Du vet at denne historien er sann. Det var den fjerde gangen. Og så den femte gangen, var med min egen kjære kone, da Du. . . Førrige uke, da legen skrev den attesten, den store svulsten forsvant før hånden hans rørte henne; nøyaktig i overensstemmelse med hva det sa.

¹⁹¹ Nå, Far, ber jeg om at Du må hjelpe disse menneskene. Jeg innser at jeg begynner å bli gammel. Jeg vet at jeg må reise snart. Og jeg ber, Herre, at, la meg være ærlig og oppriktig mot mine brødre, la meg være ærlig og oppriktig mot Ditt folk. Hvis jeg ikke kan være sammen med dem, så tror jeg ikke at jeg ville være med Deg, Herre, fordi jeg ønsker å vitne om Deg. Og jeg ber om at Du må la Ordet leve slik i oss, i kveld, at Du må gi oss alle tro. Og ved denne lille gaven som. . .

¹⁹² Folk tror noen ganger at en gave er noe som en putter i hendene sine, og går ut og baner seg vei igjennom med. En gave er ikke det, Far. Må de forstå at en gave er å få seg selv ut av veien, så at den Hellige Ånd kan gjøre det Den ønsker å gjøre.

¹⁹³ Herre, la oss få oss selv ut av veien nå, og la den mektige Hellige Ånd komme og virke gjennom oss. Og må Vi se, Jesu

Kristi løfter, i kveld, det . . . Det som jeg refererte spesielt til i kveld, Herre, det, Det der Gud kom ned foran Abraham, manifestert i kjød, og kjente hjertets hemmelighet, Det var Gud. Og da Han ble kjød og tok bolig iblant oss, kjente Han hjertets hemmelighet. Og Bibelen sier at, "Guds Ord er en skjelner av hjertets tanker." Det var slik disiplene visste at Han var Gud.

¹⁹⁴ Nå, Far, må Du komme i kveld og la våre fattige, ringe tabernakler bli innviet til Deg, at Du må få oss til å tro, at det er Din Ånd som kan gjøre Seg Selv kjent iblant oss i kveld, at Du fortsatt er Ordet. Da vil vi atskille oss fra all vantro og følge Deg. I Jesu Navn, må Du tale til oss. Amen.

[Noen gir en oppmuntring—Red.]

¹⁹⁵ Mektige Himmelen Gud, vær barmhjertig mot oss. Hjelp oss, O Herre, å adlyde Dine Bud. Og bruk oss til Din ære. Og vi takker Deg for disse oppmuntrende ordene. La nå den Hellige Ånd bevege Seg gjennom oss og stadfest disse ordene. I Jesu Kristi Navn. Amen.

¹⁹⁶ Ha tro på Gud. Ikke tvil. Vær ved godt mot. Tiden for Hans Komme nærmer seg.

¹⁹⁷ Nå, i kveld, har vi bønnekort-grupper. Hvor mange her inne har bønnekort, rekk opp hendene deres. Det ville være hardt for meg å gå gjennom den gruppen og med skjelingen, hvis Herren ville gi det. Men la meg bare ta et øyeblikk og si dette, hvor mange her inne har ikke bønnekort, og dere ber om at Gud må helbrede dere? Må nå Herren Gud hjelpe hver enkelt av dere.

¹⁹⁸ Jeg er din broder. Jesus er din Frelser. Gud er vår Far. Vi er mennesker. Vi er ikke av denne verden, når vi er født av Gud, vi er Ovenfra. Nå, før vi har bønnekøen, for å be for de syke . . . Og det er menn her på plattformen, i kveld, som ber for syke, også, og forkynnere der ute som ber for syke. Jeg ønsker ikke å gi det inntrykket at jeg er den eneste som ber for de syke. Skjønner? Gud trenger ikke . . . Han trenger ikke å bruke meg. Han kunne—Han kunne bare ha brukt deg eller hvem som helst. Saken er, å tro at det Han har sagt er Sannheten.

¹⁹⁹ Men nå, etter som jeg har sagt dette som en stadfestelse på det som har blitt sagt, la oss bare bøye våre hoder bare et øyeblikk. Dere som ber, og dere som er syke og ikke har bønnekort, be og si noe slikt som dette: "Herre Jesus, jeg vet at Bibelen sier at troens bønn skal redde den syke; Gud skal reise ham opp. Og det er også sagt at Jesus Kristus er den samme i går, i dag, og for evig."

²⁰⁰ Hvis Han er den samme, vel, så må Han handle på samme måte, gjøre det samme. Og videre, sier Bibelen at Guds Ord var skarperer enn et tveegget sverd, og skjelnet hjertets tanker. Vi vet at da Ordet ble kjød, i Personen Jesus Kristus, Guds Sønn,

er det nøyaktig hva Gud gjorde gjennom Sin Sønn. Jesus sa, i Johannes 14, "De gjerninger Jeg gjør skal dere gjøre også, ja til og med større og flere, for Jeg går til Min Far."

²⁰¹ Og nå sier Bibelen, også, i Hebreerbrevet, at Han er Ypperstepresten nå. Tror vi alle det? Ja visst. "Han er Ypperstepresten som har medlidenhet med oss i vår svakhet." Nå, "Han er." Ikke jeg er; Han er. Intet menneske er det. "Han er nå en Yppersteprest som har medlidenhet med oss i vår svakhet."

²⁰² Nå, hvis du føler og er rede til å tre frem og bare gjøre deg fri, fra all din vantro, og si, "La meg røre ved Deg, store Yppersteprest!" Nå, hvis Han er Ypperstepresten, og den samme i går, i dag, og for evig, vil Han handle slik Han gjorde da, fordi Han er den samme.

²⁰³ En kvinne rørte ved Ham en gang da Han var her på jorden, synlig, med sin hånd. Han følte berøringen, og snudde Seg rundt og sa, "Hvem rørte ved Meg?" Og alle sammen nektet for det. Men Han skjelnet tankene, og Han oppdaget kvinnen, fortalte henne hva som var i veien med henne, og at hennes tro hadde helbredet henne.

²⁰⁴ Nå, Han er den samme i går, i dag, og for evig. Kanskje den kvinnen ikke hadde et bønnekort, men hun hadde tro. Og det er alt som behøves. Ha tro. Rør ved den store Legen. Og ved en Guddommelig gave, hvis jeg bare kan få meg selv ut av veien, og la den Hellige Ånd si det Han ønsker å gjøre, og gjøre det Han ønsker å gjøre. Og det er en gave, ikke bare innbilning. Hvis det er innbilning, vil det ikke fungere. Hvis det er ekte, vil det fungere. Det var det Jesus sa, "Det er ikke Meg som gjør gjerningene, det er Min Far som bor i Meg." Så, det kan ikke være meg. Han var Guds Sønn; jeg er en synder, frelst ved Hans nåde.

²⁰⁵ Bare tro. Ikke press. Bare tro, og si, "Herre Jesus, la meg røre ved Din kledning." Bare be enkelt. Bare fortsett og be. Bli alle der dere er, bare be og tro.

²⁰⁶ Bare tro, og ikke ha hastverk. Ikke prøv å press. Bare tro. Tror dere nå, alle sammen? Kan dere tro? Bare glem alt som har vært. Tenk at Jesus lovet dette. Jeg vet det er uvanlig, men Jesus lovet det.

²⁰⁷ Nå, hvis dere vil, være ærbødige bare et øyeblikk, så vil vi begynne bønnekøen. Jeg sier ikke at Han vil gjøre dette. Han kan. Ved Guds nåde, er jeg—jeg frigjort fra, tror jeg, fra min egen tenkning. Må Han . . .

²⁰⁸ Nå dere, hvis dere føler for å løfte hodet og bare se denne veien, og vær i bønn. Som Peter og Johannes sa, "Se på meg," nei, "se på oss," rettere sagt, mente ikke . . . Bare være oppmerksomme på hva de sa.

209 Nå dere er en forsamling. Det er nesten ingen her inne som jeg kjenner, bortsett fra—fra disse Martin-guttene som sitter her. Og jeg tror dette er broder Daulton som sitter her nede, jeg er ikke sikker, med sine fargede briller. Jeg vil prøve å hoppe over dem der, folk som jeg ikke kjenner.

210 Vel, må Jesus Kristus komme nå med Sin kraft, så dere kan se at løftet for denne tiden, Skriftstedet som ble forutsagt for denne tiden, ifølge Malakias 4, det må bli oppfylt. Noe må gjøre det. Gud har lovet det.

211 Det er en dame som sitter rett her ute. Hun skal på sykehuset i morgen. Hun har vært i en ulykke, bilulykke. Hun har skadet seg, fått indre skader, vond arm. Du har ikke et. . . Har du et bønnekort, dame? Ikke det. Er jeg en total fremmed for deg? Jeg kjenner deg ikke. Vi kjenner ikke hverandre. [Søsteren sier, “Nei, sir. Jeg har hørt deg tale.”—Red.] Frue? [“Jeg har hørt deg tale.”] Bare hørt meg tale, men du vet jeg ikke vet noe om deg. Er de tingene sannheten? Hvis det er, rekk opp din hånd. Gud velsigne deg. Ja vel, sir. Ha tro, du trenger ikke dra. Problemene dine er over.

Hva rørte damen ved?

212 Det er en mann som sitter rett bak henne. Kan dere ikke se Lyset? Se på det ravfargede Lyset som beveger Seg. Det er en mann som sitter rett bak henne. Han ber om noe; det er en bror som er på sykehuset. Tror du at Gud vil helbrede din bror, la ham komme til sine fulle fem og alt, gjøre ham frisk? Tror du det? Jeg er en fremmed for deg. Er det riktig? Det er kon- . . . Tro! Ja vel, du kan få . . .

Hva rørte han ved?

213 Her er en dame, rett bak der, sitter bak her. Hun er . . . Ser dere det Lyset, kan dere se Det? Se *her*. Se, alle sammen, se akkurat *her*, en slags gullignende Sirkel. Rett under Den er en dame. Hun er her, hun ber for noen. Det er to barn, sønnesønn, oldebarn. Damen er ikke herfra. Hun er fra California, og hun har kommet hit for å be om forbønn.

214 Også, er det noen sammen med henne. Det er søsteren hennes. Hun sitter rett bak her, med den røde kjolen. Hun har epilepsi. Det er sant. Hun er fra California, og du tok henne med deg. Ditt navn er Mary. Tro med hele ditt hjerte. Er de tingene sant? Vink med hånden din hvis det er sant. Tror du av hele ditt hjerte? [Søsteren sier, “Ja.”—Red.] Da kan du få det du har bedt om. Nå, om noen ønsker å spørre folket om jeg kjente dem. . . Har du et bønnekort, dame? Har du ikke? Du trenger det ikke.

215 Her, her er en mann som sitter rett bak her, og ser på meg, på enden av raden. Han har problemer med knærne sine. Hvis han tror at Gud vil helbrede knærne, kan han få det han ber om. Tror du det? Ja vel, kne-problemet ditt er over, sir. Har du et bønnekort? Har du ikke et bønnekort? Du trenger det ikke.

Nå, “Jesus Kristus er den samme i går, i dag, og for evig!”

216 En dame som sitter her, har kvinneproblemer. Tror du? Ja, damen. . . Åh, du store, hun kommer til å gå glipp av det. Har en rød kåpe. Hennes navn er frøken Daily. Tro med hele ditt hjerte. Herren Jesus Kristus gjør deg frisk, frøken Daily.

217 Spør om jeg kjente damen. Jeg har aldri i mitt liv sett henne. Den Himmelske Far vet det.

Du sier, “Hvorfor kalte du henne, ved navn?”

218 Vel, Jesus sa, “Ditt navn er Simon. Du er Jonas sønn.” Er det riktig? Nå, er ikke det Ham, den samme i går, i dag, og for evig? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Tror dere at det er sannheten? Nå, hva sa Jesus? Dette vil hende igjen.

219 Og, husk, det var det siste tegnet som ble gitt til den utvalgte Menigheten, Abraham og hans flokk, før løftessønnen kom til syne. Er det riktig? Gud hadde gitt Abraham tegn langs hele reisen, og likedan har Han med Menigheten. Men da Herrens Engel kom ned og gjorde det, ødela Han de vantro hedningene; og den ventede sønnen, som var ventet på, kom til syne, Isak.

220 Denne tjenesten vil avsluttes snart, og den ventede Sønnen vil komme til syne, Selv. Menigheten har kommet fra rettferdiggjørelse, gjennom lutheranerne; helliggjørelse gjennom wesleyanerne; inn i dåpen i den Hellige Ånd, gjennom pinsevevnene; og nå avsluttes det med Toppsteins-tjenesten, hele tiden eksemplifisert inn i det Fullkomne; negativ skygge blir positiv, da vil Jesus komme for å hente Sin Menighet, en dag, de som tror.

221 Atskill deg fra vantro, og tro, i kveld. Vil du gjøre det? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.]

222 La de som har bønnekort nå, begynner. . . Jeg tror jeg ba opp til tjue-fem, i går kveld. Er det riktig? Jeg tror det var det som ble satt av, nummer en, tjue-fem. Nå tjue-seks, tjue-sju, tjue-åtte, tretti, still dere i kø *her* borte. Med bønnekort nummer en, still dere i kø på denne siden *her* borte. Vil dere gjøre det nå?

223 Nå, vi har skjelnekøen uten bønnekortene. Siden folk sa at jeg leste det som var på bønnekortet deres, ble det. . . De menneskene hadde ikke noe bønnekort. De er bare folk som sitter der, og nå går det videre. Hvor mange har sett det pågå i en halv time om gangen, eller mer, på den måten, ser dere, og ting som skjer. Men, ser dere, vi må spare litt på kreftene. Jeg har førti-og-noe møter foran meg, rundt og ned gjennom i sør.

224 Og beveg dere nå bort *hit*, *dere* med bønnekortene deres, beveg dere over på denne siden. Alle med A-bønnekort, kom over på *denne* siden *her* borte, bønnekort A.

225 Nå, resten av oss, la oss synge til Gud, Bare *Tro*. Vil dere gjøre det? Alle sammen i sammen.

Bare . . . (Det er alt. Bare tro hva? Tro Hans Ord) . . . bare tro,
Alle ting er mulig, bare tro;
Bare tro . . .

Herre . . . Herre . . .

226 [Broder Branham sier følgende til noen på plattformen—Red.]: Kanskje hvis jeg gikk rett ned der, kanskje det hadde vært bedre? Kan vi gå ned der, og be for de syke? Gå ned *her*, og be for de syke? Ser ut som vi kan det.

227 Hvor mange er interessert i at disse menneskene blir helbredet? Nå, ser dere, helbredelse tilhører Gud. Er det riktig? Nå, hvis Jesus stod her i kveld, med denne dressen som Han ga meg, og hadde på Seg denne dressen, Selv, det . . .

Hvis du hadde sagt, “Herre, vil Du helbrede meg.”

228 Han ville ha sagt, “Jeg har allerede gjort det.” “Han ble såret for våre overtredelser; ved Hans sår ble vi helbredet.” Er det riktig? Ser dere, Han har allerede gjort det; det er i fortid.

229 Du sier, “Herre, frels meg.” Han har allerede gjort det. Uansett hvor mye du roper, eller ber, og slår på benken, det vil ikke frelse deg før du tror og tar imot det Han har gjort for deg. Er det riktig?

230 Det er det samme. Jeg helbreder ikke mennesker. Jeg kan ikke helbrede mennesker. Men hva ville Han ha gjort, hvis Han er den samme i går, i dag, og for evig? Han ville ha gjort akkurat det Han gjorde nå, for det var det Han lovet for tiden. Hvor mange vet at det var det Han lovet? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Han har lovet det. Ja, sir. Han lovet det, i alle Skriftstedene. Dere bør alle sammen ta lydbåndene, *De Syv Menighetstider*, og slikt, og se de tingene stadfestet ved Skriften, at det er riktig.

231 Nå, til dere som står i denne bønnekøen, for å komme gjennom skjelnøkøen. Jesus så en visjon, og Han sa, “Jeg kjenner at kraft har gått ut fra Meg.” Det er styrke. Er det riktig? Visjoner, du er i en annen verden. Nå, Han er her. Det er Ham du rørte ved. Skjønner? Nå, det gir bare til kjenne at Han er her sammen med oss.

232 Nå hvor mange vil tro, hvis vi bare går gjennom denne køen, og lar meg be og legge hendene på dere, og så går dere tilbake til plassen deres? Tror dere hvis jeg ber for dere her, og så legger hendene på dere, at hver enkelt av dere vil bli friske?

233 Tror dere at det var den Hellige Ånd her? Den kunne bare ha fortsatt med å gjøre det. Hvis du ønsker å gå ut av køen,

og bare fortsette for mer, ja vel, så gjør vi det. Ser dere, det er hva, den Hellige Ånd er her. Skjønner? Det er ikke . . . Det er opp til—til hva dere tenker, hvis det vil få dere til å tro mer.

²³⁴ Men mange mennesker har blitt lært, “Legg hendene på dem.” Bibelen sier, “Han sendte Sitt Ord og helbredet dem.” Vel, det var det Han gjorde akkurat nå, stadfestet Sitt Ord, sendte Det til dere, stadfestet Det, og Det helbredet dem. Hedningen sa . . .

Jøden sa, “Kom, legg hendene på datteren min, så vil hun leve.”

²³⁵ Romeren sa, “Jeg er ikke verdig til at Du kommer under mitt tak. Bare tal ordet!” Hm-hmh. Det er det jeg prøver å få dere til å tro, ser dere.

²³⁶ Men hvis du ønsker å bli bedt for, og hender lagt på deg, nå ønsker jeg at hver enkelt av dere skal bli med meg i bønn mens vi ber for folket.

La oss bøye våre hoder.

²³⁷ Herre Jesus, jeg ber for folket nå. De er klar over at Du står her. De vet at Du er midt iblant folket. Og når disse menneskene går over denne plattformen i kveld, må de ikke komme, bare komme forbi meg, Din tjener, eller disse andre tjenerne Dine som sitter her. Må de innse at de kommer til den levende Guds tempel, de kommer under et løfte som Gud sa, “Disse tegn skal følge dem som tror. Når de legger sine hender på de syke, skal de bli friske.” Han lovet det. Han lovet at hvert menneske som tror ville bli frelst, og hvert menneske som tror blir frelst. Hver enkelt som tror på helbredelse blir helbredet. Far, hjelp vår vantro nå.

²³⁸ Du har gitt Deg Selv til kjenne her i kveld, skriftsmessig, for å vise oss at Du er her. La det nå skje at enhver person som kommer over denne plattformen, eller i denne forsamlingen, må det ikke være en skrøpelig person iblant oss når dette møtet er over. Må den mektige Hellige Ånd komme iblant Sitt folk og salve oss, hver enkelt, Herre, alle disse forkynnerne, alle disse tjenerne Dine som sitter her, i hundrevis. Far, jeg ber om at hver enkelt av våre bønner må nå Deg mens vi er i det Guddommelige Nærværet av Ditt Vesen. Og må disse menneskene forstå, mens de går over denne plattformen, at i kveld er kvelden for deres helbredelse, hvis de kan tro det.

²³⁹ Nå vil jeg at hver enkelt skal fortsette i bønn mens folket kommer forbi, og jeg vil legge hendene på hver enkelt for deres helbredelse.

²⁴⁰ Kom, sir. Jeg ber for dette, min broder. I Jesu Kristi Navn, bli helbredet.

²⁴¹ Jeg ber for dette, min broder. I Jesu Kristi Navn, bli helbredet.

242 Jeg ber for min søster, i Jesu Kristi Navn, for hennes helbredelse. Amen.

243 Jeg ber for min søster, i Jesu Kristi Navn, for hennes helbredelse.

Jeg ber for min søster, i Jesu Navn, for hennes helbredelse.

Jeg ber for min søster, i Jesu Navn, for hennes helbredelse.

244 Jeg ber for min broder, i Jesu Kristi Navn, for hans helbredelse.

245 Jeg ber for min søster, i Jesu Kristi Navn, for hennes helbredelse.

246 Jeg ber for min broder, i Jesu Kristi Navn, for hans helbredelse.

Jeg ber for min broder, i Jesu Navn, at Du må helbrede ham.

247 Jeg legger hendene på vår broder, i Jesu Kristi Navn, for hans helbredelse.

248 Jeg legger mine hender på denne broderen, i Jesu Navn, for hans helbredelse.

249 Med hendene mine lagt på denne broderen, ber jeg om hans helbredelse, i Jesu Navn, mens han er i det Guddommelige Nærværet her nå av Din salvelse.

250 Helbred denne, min søster, Far, ber jeg, i Jesu Kristi Navn. [Søsteren sier, "Takk, Jesus."—Red.]

251 Himmelske Far, mens en stor skare mennesker ber, kjenner vi igjen Ditt Nærvær. Helbred denne søsteren, ber jeg, i Jesu Navn.

Helbred min søster, Far, i Jesu Navn, ber jeg.

Jeg legger hendene på min broder til minne om Ditt Ord, for hans helbredelse, i Jesu Navn. La det bli slik, Far, at disse tegn følger dem som tror; når de legger sine hender på de syke, skal de bli friske.

Gi min broders helbredelse, Far, mens jeg legger hendene på ham i Jesu Kristi Navn.

I Jesu Kristi Navn, legger jeg hendene på søster for hennes helbredelse.

I Jesu Kristi Navn, legger jeg hendene på min søster for hennes helbredelse.

I Jesu Kristi Navn, legger jeg hendene på min broder for hans helbredelse.

Jeg velsigner denne, min broder, i Jesu Kristi Navn, for tro for helbredelse.

Herre Jesus, jeg legger hendene mine på barnet, at Du må helbrede dets kropp og gjøre det friskt. Du vil gjøre det, Far, Du lovet det.

I Jesu Kristi Navn må vår søster bli helbredet.

Legg det på deg nå, ikke tvil. Du vil bli frisk. Tror du det? Tror du det?

I Jesu Navn, la vår søster bli helbredet.

Herre, i Jesu Kristi Navn, la barnet bli helbredet. Ikke tvil. Tro det.

Far, helbred denne lille søsteren, ber jeg, i Jesu Navn. Amen. Ikke tvil. Nå, tror du det? Ser dere, det er slik det gjøres. Bare det Han sa vi skulle gjøre.

Far, Gud, jeg legger hendene på min broder i Jesu Kristi Navn, la ham bli helbredet.

Far, jeg legger hendene på min broder i Jesu Kristi Navn, la ham bli helbredet.

Far, Gud, med hendene lagt på min broder, ber jeg, i Jesu Navn, for hans helbredelse.

Likeså, på min broder her, Far, mine hender legger jeg, til minne om Ditt Ord, og ber om hans helbredelse.

I Jesu Kristi Navn, ber jeg om min broders helbredelse.

I Herren Jesu Kristi Navn, ber jeg om min søsters helbredelse. Må det bli slik.

Herre, jeg ber om at Du må helbrede min søster, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Søster Sherry. Ja, velsigne deg. Himmelske Far, jeg ber for min søster Sherry, at Du må helbrede henne, i Jesu Navn. Amen.

Himmelske Far, jeg legger hendene på denne søsteren i Jesu Kristi Navn for hennes helbredelse.

I Jesu Kristi Navn, legger jeg hendene på vår søster for hennes helbredelse.

Himmelske Far, jeg legger hendene på denne søsteren. Du sa gjør det, Herre. Og jeg gjør det fordi jeg tror Deg. Jeg forbinder meg selv, min tro, min sjel til henne, og ber om hennes helbredelse, i Jesu Navn. Amen.

På denne lille gutten, legger jeg hendene, i Jesu Navn, og ber om hans helbredelse.

Jeg legger hendene mine på denne søsteren, i Jesu Navn, ber jeg om hennes helbredelse.

Himmelske Far, jeg legger hendene på søster, i Jesu Kristi Navn, ber jeg om hennes helbredelse.

Himmelske Far, jeg legger hendene på denne lille jenta, i Jesu Kristi Navn, ber jeg om hennes helbredelse.

Hm-hmh. Du og barnet? Barnet ditt. Himmelske Far, jeg legger hendene på denne lille gutten og ber om hans helbredelse, i Jesu Navn. Amen.

Himmelske Far, jeg legger hendene på denne lille jenta, i Jesu Navn og ber om hennes helbredelse.

Søster Waldrop, Gud velsigne deg. Her er en dame, som sannelig vet hva helbredelse er. Hun ble brakt tilbake til livet for femten år siden i bønnekøen, [Søster Waldrop sier, "Ja, det var sytten år siden."—Red.] sytten år siden, døde av kreft i hjertet. Legen har en attest på det her. Fru Waldrop. Hvor mange vet at det er sant, i Phoenix, rekk opp hendene deres?

Himmelske Far, Dine helbredelser varer så lenge vi tror. Jeg ber for søster Waldrop, gjør henne frisk, i Jesu Navn. Amen. Velsigne deg, søster.

Himmelske Far, jeg ber om min broders helbredelse, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Far, jeg legger hendene på denne lille gutten, i Jesu Kristi Navn ber jeg om hans helbredelse. Amen.

Far, jeg legger hendene på denne søsteren, i Jesu Kristi Navn, for hennes helbredelse.

Himmelske Far, jeg ber om nåde og helbredelse for min søster. Gi det til henne i kveld. Jeg legger hendene mine på henne, for å forbinde meg selv til min bønn for hennes helbredelse, i Jesu Navn. Amen.

Himmelske Far, jeg legger hendene på min søster, og tror min bønn. Hun tror, også. La henne bli helbredet, Far, i Jesu Navn.

Himmelske Far, jeg legger hendene på min broder, her, som også tror vår bønn, vi ber alle sammen, Far, vi tror at dette kommer til å skje, jeg ber om det, i Jesu Navn. Amen.

Himmelske Far, med hendene på denne søsteren, ber jeg om hennes helbredelse i Jesu Kristi Navn. Amen.

Himmelske Far, igjen, på denne lille broderens kropp som står her, legger jeg mine hender, og tror at Du hører, og min bønn med hans, med hele denne menigheten, tror vi at Du vil helbrede ham, i Jesu Navn. Velsigne deg, broder.

Himmelske Far, jeg ber for min søsters helbredelse, med hendene på henne, går mitt hjerte ut til dem, Herre. Ha barmhjertighet og helbred henne, i Jesu Navn.

Himmelske Far, denne lille søte jenta går gjennom forsamlingen, sammen med foreldrene. Jeg legger hendene på henne, i Jesu Kristi Navn, Som la Sine hender på små barn, for å velsigne dem. Må hun bli velsignet og helbredet, Far, i Jesu Navn. Amen.

Himmelske Far, legger hendene på vår søster, mens hun går forbi her, i Jesu Kristi Navn, la henne bli helbredet. Amen.

Likedan, på denne søsteren, Far, legger jeg hendene, i Jesu Kristi Navn, la henne bli helbredet.

Himmelske Far, jeg legger hendene på min broder i Jesu Kristi Navn, la ham bli helbredet.

Far, Gud, jeg legger hendene på min broder i Jesu Kristi Navn, la ham bli helbredet.

252 Likedan, på min broder her, Far, legger jeg hendene mine. I Jesu Navn, la ham bli helbredet.

253 Far, Gud, i Jesu Kristi Navn, legger jeg hendene på min søster. La henne bli helbredet, i Navnet til [Broder Branham hoster—Red.] Herren Jesus. Tilgi meg, Far.

254 Vår Far, jeg legger hendene på denne broderen, og ber om hans helbredelse, i Jesu Navn. Amen.

255 I Jesu Kristi Navn, legger jeg hendene på min broder, og ber om hans helbredelse, til Guds ære. Amen.

256 Vår Himmelske Far, jeg legger hendene på min broder, og jeg ber om hans helbredelse. Forbinder min bønn, Herre, til hans bønn, og menighetens bønn som du har samlet i kveld. Mine hender på ham, gir til kjenne min tro på Guds Sønn, jeg ber om hans helbredelse. Amen.

257 Nå har vi noen rullestol-tilfeller her som jeg ønsker å be for.

Himmelske Far, jeg legger hendene mine på...?... barmhjertighet og nåde være med dem Herre...?... i Jesu Kristi Navn. Likedan, til denne lille søsteren, Herre, Gud. Satan, vi kaster deg ut fra dem...?... Gi dem kraft og et inspirerende liv; styrk dem, Herre...?... [Tomt spor på lydbåndet—Red.]

258 Jesus sa, en gang, “Vet dere hva Jeg har gjort for dere?” Jeg har gjort akkurat det Gud befalte skulle gjøres.

259 La oss nå be sammen, hver enkelt. Hold fast på din bønn, mens du begynner å tenke på Gud. Husk, tro nå, tro med oss. Hver enkelt av dere her, som er syke, og kanskje du ikke hadde et bønnekort. . .

260 Nå, vi vil gi ut bønnekort igjen, i morgen kveld, klokken halv syv eller syv, noe rundt der, halv syv eller syv, så vi vil ha bønnekø igjen i morgen kveld. Jeg er lei for at jeg oppholdt dere litt sent i kveld, på grunn av bønnekøen. Må Gud velsigne dere.

La oss nå bøye våre hoder igjen.

261 Mens vi ber, Far, tilgir vi ethvert menneske sin synd imot oss. Hvis det blir funnet noe i oss, som er ulikt Deg, tilgi oss, Herre. For, vi er blitt fortalt at vi skal være “Guds skrevne brev, lest av alle mennesker.” Og mens vi har adlydt Dine Bud, sett Ditt Nærvær har vist Seg iblant oss; folk har gått opp til denne plattformen, vitnet om sin tro. Vi har lagt hendene på dem, Far. Ikke bare som en av oss, men oss alle sammen, i bønn, har vi lagt hendene på dem, og tror at Du vil helbrede deres kropp.

²⁶² Du sa, da Du var her på jorden, “hvis dere ber Faderen om noe i Mitt Navn, vil Jeg gjøre det.” Jesus fra . . . Guds Sønn, det var Ditt løfte, Herre.

²⁶³ Og Den som ga løftet har gitt Seg til kjenne her i kveld for å oppfylle Sitt løfte. Så det—det er blitt utført, Dine Bud, håndspåleggelse på de syke. Nå, la det skje. Det er skrevet, la det skje. La Jesu Kristi kraft i kveld bryte, og atskille enhver person her inne, fra enhver vantro, og la Jesu Kristi Nærvær, Ordet, Som kjenner vårt hjertes tanker, la Det ta herredømme i kveld i ethvert hjerte.

²⁶⁴ Og vi irttesetter satan og alle hans mørke krefter, alle hans vantro-krefter. Guds Ånd har reist opp et banner midt imot, satan. Du er et beseiret vesen. Jesus Kristus beseiret deg på Golgata.

²⁶⁵ Han oppstod, den tredje dagen, triumferte over døden, helvete, og graven. Han steg opp i det Høye og gav menneskene gaver. Han er her Personlig i kveld. Han sa, “En liten stund og verden ser Meg ikke lenger; men dere skal se Meg, for Jeg vil være med dere, endog i dere, til verdens ende.” Vi ser Hans Nærvær her i kveld, som oppfyller Sitt Ord. Ved tro tror vi at enhver syk person her inne skal bli helbredet, til Guds ære, i Jesu Kristi Navn.

²⁶⁶ Og folket sa, “Amen.” [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Gud velsigne dere. Tilbake til broderen.

GUDS ORD KREVER EN TOTAL ATSKILLELSE FRA VANTRO NOR64-0121
(God's Word Calls For A Total Separation From Unbelief)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk tirsdag kveld, den 21. januar 1964, ved Ramada Inn i Phoenix, Arizona, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2013 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org